

ע"פ 25422/01/16 - אבו ע'אנם עadal נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

04 יולי 2016

עפ"ת 25422-01-16

לפני: השופט יעקב שפר
המערער:
אבו ע'אנם עadal
ע"י ב"כ עו"ד ע' קישאוי

נגד
המשיבה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ל"ז דאהר-נסראללה

פסק דין

1. ערעור על גזר דיןו של בית משפט השלום לפתיחת תקווה (השופט י' צימרמן) מיום 8.12.15 בתת"ע 7840-11-15 לפי נדון המערער ל-10 חדש פסילה מלקלל או מלחץך ראשון נהיגה, הופעל עונש פסילת ראשון נהיגה בגין חדשים לריצוי בחופף, וכן הושת קנס בסך 2,500 ל"נ ופסילה על תנאי של ראשון הנהיגה למשך 4 חדשים. הערעור מופנה כלפי חומרת העונש ובאופן קונקרטי בעיקר - רכיב המאסר בפועל שבו.

2. רקע גזר הדין הינו הרשותו של המערער בהעדתו בעבירה בעבור רכב מנועי ללא ראשון נהיגה ולא ביטוח, זאת בגין ארוע מיום 12.11.15, ולאחר שהזמן לדין נדון ולא התקציב.

3. תמצית טיעוני המערער היא כי לא התקציב בשל מחלוקת. בעקבות פסק הדין הגיע ביום 30.12.15 בקשה לביטולו, אשר נדחתה בהחלטת בית המשפט קמא בשל אי צירוף אישור רפואי ושל אי הודעה לפני הדיון או בסמוך לאחריו אודות מחלוקת. בקשה נוספת שהוגשה ביום 10.1.16 נדחתה אף היא, תוך שביהם"ש תמה מדוע לא צורפה התעודה הרופאית לבקשת המקורית ומדוע הוגשה הבקשה רק 3 שבועות לאחר הדיון. לטענת המערער לא ידע כי עליו לצרף אישור מחלה ובאי ביטול פסק הדין יגרם לו עייפות דין, הן בשל חומרתו ה יתרה של העונש החורג באופן קיצוני ממתחם העונשה אותו נמנע בית המשפט קמא מლצין, והן בהיותו נהג במקצועו והמפרנס את ביתו. המערער טוען, כי לומד הוא היום נהיגה לסוג הרכב בו נתפס נהג, למודים שהופסקו בשל הפסילה.

עובד לדין הגיע המערער לתיק בית המשפט הודעה על תוספת טיעונים לערעור, שבה טען כי פסילת ראשון בת 10 חדשים חריגת קיצונית ממתחם העונשה בעבירה זו, תוך שגגה בית המשפט קמא שלא הגידר מלכתחילה את מתחם העונשה ולא גזר את דיןו של המערער בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין ומבליל לנמק את גזר דין כאמור בסעיף 40 יד לחוק. גם העונש נגזר ללא שהתווע נימק באופן מפורט את עמדתו, תוך הפעלת הפסילה המותנית ללא צירוף

פסק הדין המקורי שבו הושת העונש המותנה. בנסיבות אלה טען המערער כי פסק הדין של בית המשפט קמא בטל מעיקרא ולחלויפין ביקש להתערב בעונש הפסילה שהושת ולהעמידו בהתאם למדיניות הענישה המקובלת, בין בערכאת הערעור ובין על דרך החזרתו לבית המשפט קמא לצורך שימוש טיעונים בעניין.

4. המדינה עותרת לדחית הערעור וסומכת טיעונה על החלטות בית המשפט קמא מיום 4.1.16. תמצית נימוקיה היא כי אי התיצבות לדין בשל מחלת אינה עילה מוצדקת, ואישור המחלת שצורך מלמד כי המחלת החולה קודם יום הדין ועל כן היה יכול המערער להגיש בקשה ולא עשה כן. עוד טוענת המדינה, כי בנסיבות העבירה ועבשו של המערער שלחויבו רשותם 32 הרשעות קודמות, והעובדה כי הפעלה פסילה על תנאי בחופף, לא גרם למערער עיונות דין.

5. נוכח השלמת טיעוני המערער שבמסגרתה עלו טענות נוספות באשר לתקופו של פסק הדין ותוקפה של השילילה המותנית שהופעלה, נתבקשה ב"כ המשיבה להמציא לעוני עותק פסק הדין וכן ניתנה אפשרות להשלמת טיעוני הצדדים קודם מתן פסק דין.

ב"כ המשיבה הגישה ביום 23.6.16 עותק מגזר דין של המערער בתיק שבו הוטל התנאי וכן השלמת טיעונה כמתבקש. לא נתקבלה תוספת טיעון כלשהו מצד ב"כ המערער.

6. אחר שעינתי בהודעת הערעור על נספחה (לרבות בהודה על הוספה טיעונים לערעור), ושמעתה את טיעוני הצדדים, לא מצאתי יסוד להתערבותי.

7. בהתאם לגזר דין שניתן כנגד המערער בת"ד (ת"א) 3606-02-14, אkan היו תלויים ועומדים כגדתו שני חדש פסילה על תנאי שתוקף עד יום 27.10.2016, זאת על רקע הרשעתו באירוע לתמרור ונήיגה בקלות ראש שגרמה לתאונת דרכים, בה נחבלה נהגת שנסעה מולו וכל הרכיב המעורבים נזקקו.

גזר דין אינו מפרט על אילו עבירות הוא חל, ולענין זה חלות איפוא הוראות סעיף 36 (ג) לפકודת התעבורה נוסח חדש לפיהן מי שלחויבו פסילה על תנאי ובטע תקופה התנאי עבר עבירה הקבועה בתוספת הראשונה או השנייה לפוקודה - יופעל התנאי העומד נגדו. העבירה בה הושע המערער בתיק שלפני, מהוות חלק מהתוספת לפוקודה ועל כן מפעילה את התנאי. כמו כן יש להפנות להוראות סעיף 38 לפוקודה, לפיהן מי שהושע בעבירה מהמפורט בתוספת הראשונה, דיןנו בנוסף לכל עונש אחר, פסילת ראשית בפועל לתקופה שלא תפחית משלשה חדשים.

הנה כי כן, מדובר בפסילת מינימום בת 3 חדשים על עצם העבירה דין, ולצדיה הפעלת פסילה של חדשים הנובעת מתנאי סטטוטורי.

8. בוחנת עברו התעבורי של המערער מלמד כי אין מדובר במעידה חד פעמיות ולהוחבו רשומות לא פחות מ-30 הרשעות תעבורה קודמות בעבירות מגוננות. לא שמעתי מהמערער כל טענת הגנה לגופו של עניין, מעבר לעובדת אי התיצבותו בשל מחלת. העבירה בה הושע המערער - נהיגת רכב על ידי לא מורשה לכך, לא זו בלבד שיש בה משום מסוכנות ציבורית אלא שمبرטה גם זלזול בחוק ובסדר הציבורי.

9. באשר לאי התייצבותו, לא עליה בידי המערער להציג על טעם המניח את הדעת לאי התייצבותו כאשר אין חולק כי היה מודע למועד הדיון. לא אוכל לקבל את טענותו לפיה לא יכול היה להתייצב עקב מחלתו, שכן היה עליו להגיש בקשה כדי לדחות מועד הדיון מבעוד מועד, עובר הדיון, תוך צירוף אישור המחלה. משלא עשה כן, אין לו להלן אלא על עצמו בלבד.

יש לציין, כי סדרי הדין בעבירות הטעבורה הנחשבות כUBEירות יחסית נקבעו באופן ייחודי, המלמד על איזון אינטרסים בין התביעה המייצגת את האינטרס הציבורי, לבין זכויות הפרט להן זכאים הנגאים, תוך קבלת יומם בבית המשפט. סדרי דין מאופינים בין היתר, במוגבלות זמן הנובעות משיקולי ייעילות, אפקטיביות האכיפה וההרעתה, וסופיות דיון, שתכליתן בין היתר להפחית עומסים מיותרים, שחבת והכבדה על עובdot בית המשפט, שימושוותה אף פגעה בכלל ציבור המתדיינים. למוטר לציין כי תכילת זו אינה פגה, גם בתיק כגון זו שלפנינו. גם גזר הדין, בהנתן שלא כל מסר בפועל או מסר על תנאי, תואם להוראות הדיון. במסגרת זו, לא ניתן להסכים למצב דברים בו עשה נאשם דין לעצמו ולא יתייצב הדיון בהתאם לשיקול

דעתו, על אף שהזמן כדין, ויאלץ את המערכת הקורשת תחת עומס התקיים הרב, לפנות את ימנה לדין חוזר בעניינו. מצב דברים זה, אינו מתאפשר על הדעת, ויש בו כדי לגרום בהכרח לעיוות דין בהתחשכות הליכים כלפי יתר המתדיינים, אשר עניינם נדחה מפני עניינו של המתדיין שבחר שלא להתייצב.

10. אין בידי לקבל גם את טענותיו האחרות של המערער בדבר בטלות פסק הדין בהעדר הנמקה ואף ב"כ המערער עצמו הסכים כי העדר הנמקה לכשעצמו אינם מביא לביטול פסק הדין. אין ספק כי חובה על בית המשפט לתת נימוקים להחלטותיו, עם זאת נפסק לא פעם, כי הנמקה יכולה להיות, לפי נסיבות המקירה, קצרה ותמציתית. בענייננו כך נהג בית המשפט קמא משגער את הדיון נוכח הנסיבות וההרשעות. לכשעצמו סבור הייתי כי היה ראוי לנמק ביתר הרחבה את גזר הדין, ואולם לא נעלם מעניין העומס הרב המוטל על בתי המשפט לעבירות והפרקטיקה הנוהגת במתן הנמקה קצרה ותמציתית בלבד, ככל שמתאפשר הדבר שתכליתה עמידה בעומס העצום.

11. השאלה המרכזית העומדת לפני היא, האם נגרם לערער עיוות דין כלשהו בפסק דין עצמו. גם בעניין זה סבורני כי התשובה שלילית. המערער לא העלה ولو ברמז הגנה אפשרית כלשהי לגופה בעניינו. בית המשפט קמא גם לא החמיר עמו המערער מעבר למיניות הענישה המקובלת בעניינים מסווג זה [ר' למשל - עפ"ת (מח' ח') 10-11-52459-11-ויטלי גורביץ' ב' מדינת ישראל (17.3.11)], שבו נדחה ערעור של נהג שהורשע בעבירות כבענייננו, ונגזרו עליו 45 ימי מסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, 5 חדש מסר על תנאי, פסילת ראשון נהגה בפועל במשך 10 חדשים, פסילה על תנאי וחתימה על התchiebotot], אם כי קיימים אכן מונע רחב של ענישה לעבירות מסווג זה שנע בין 5-3 חדש פסילה ומעלה (כמפורט בין היתר בפסקה שהציג ב"כ המערער). מילא ברור איפוא, נוכח עברו המכבד של המערער וחומרת העבירה של נהגה ללא רשות נהג שיש בה ללא ספק סיכון לשולם ובתיוחותם של עוברי הדרך, שפסק הדין לא הביא לכל עיוות דין, ואין מקום לשוב ולדון בו. בנסיבות אלה לא קמה כמובן גם זכות ל"הגנה מן הצדק" בענייננו, באשר אינו עונה על תנאי סעיף 149 (10) לחס"פ, בדבר "סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית" (תיקון תשס"ג) ואף לא לפסקה הענפה בנושא זה.

12. ולבסוף יצוין, כי הכלל הוא CIDOU, שאין דרך של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הרכאה הדינית ולשים את שיקול דעתה במקומה, אלא במקרה של טעות בולטות או חריגה קיצונית מרמת העונשה המקובלת. בעניינו לא מצאתי כי מדובר בפסק דין שכח חורג מרמת העונשה המקובלת המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

13. לאור כל האמור, לא מצאתי כאמור להיעתר לערעור והוא נדחה.

ניתן היום, כ"ח סיון תשע"ו, 04 ביולי 2016, במעמד הצדדים.

יעקב שפסר, שופט